

ΤΕΤΑΡΤΗ Δ' ἀπὸ τοῦ ΠΑΣΧΑ

Μεσοπεντηκοστή

Ἡ Μεσοπεντηκοστή, Ἱ. Εἰκὼν (1Η' αἰ.),
Ἱ. Σκήτη Ἁγίας Ἀννης, Ἀθω.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς, διψῶσάν μου τὴν ψυχὴν, εὐσεβείας πότισον νάματα· ὅτι πᾶσι Σωτὴρ ἐβόησας· ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρὸς Με καὶ πινέτω. Ἡ πηγὴ τῆς Ζωῆς, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα Σοι.

Κοντάκιον.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς ἑορτῆς τῆς νομικῆς μεσαζούσης, ὁ τῶν ἀπάντων Ποιητὴς καὶ Δεσπότης, πρὸς τοὺς παρόντας ἔλεγες, Χριστὲ ὁ Θεός· δεῦτε καὶ ἀρύσασθε, ὕδωρ ἀθανασίας. Ὅθεν Σοι προσπίπτομεν, καὶ πιστῶς ἐκβοῶμεν· τοὺς οἰκτιρμούς Σου δώρησαι ἡμῖν, Σὺ γὰρ ὑπάρχεις πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Στίχοι.

Εστὼς διδάσκει τῆς Ἑορτῆς ἐν μέσῳ,
Χριστὸς Μεσσίας τῶν διδασκάλων μέσον.

Τῆ Τετάρτῃ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς

(Πράξ. ιδ' 6-18· Ἰωάν. ζ' 14-30)

Μετὰ τὴν εἰς τὸν παράλυτον θαυματουργίαν τοῦ Ἰησοῦ, φθόνῳ κινούμενοι οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ ἐξαιρέτως οἱ Φαρισαῖοι καὶ Γραμματεῖς, ἐδίωκον Αὐτὸν καὶ ἐζήτησαν ἀποκτεῖναι, ἐπὶ προφάσει ὅτι οὐκ ἐτήρει τὸ Σάββατον, θαυματουργῶν ἐν αὐτῷ. Ὁ δὲ Ἰησοῦς, τότε μὲν ἀνεχώρησεν εἰς τὰ μέρη τῆς Γαλιλαίας, περὶ δὲ τὰ μέσα τῆς ἑορτῆς, τῆς λεγομένης Σκηνοπηγίας, ἀνέβη εἰς τὸ ἱερὸν καὶ ἐδίδασκεν· ὅτε καὶ θαυμάζοντες οἱ Ἰουδαῖοι τὴν σοφίαν τῶν λόγων Αὐτοῦ ἔλεγον· Πῶς οὗτος γράμματα οἶδε, μὴ μεμαθηκώς; Ὁ δὲ ἐλέγξας πρότερον τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν καὶ παρανομίαν, ἀπέδειξεν ἔπειτα διὰ τοῦ Νόμου ὅτι ἀδίκως ζητοῦσιν Αὐτὸν ἀποκτεῖναι, τάχα ὡς τοῦ Νόμου καταφρονητὴν, διότι ἐθεράπευσε τὸν παράλυτον ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου.

Ἐπειδὴ οὖν τὰ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἑορτῆς ἐκείνης λαληθέντα ὑπὸ τοῦ

Ἰησοῦ σχέσιν ἔχουσι πρὸς τὰ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς τοῦ Παραλύτου, καὶ ἐπειδὴ ἐφθάσαμεν ἤδη εἰς τὸ μέσον τοῦ ἀπὸ τοῦ Πάσχα μέχρι τῆς Πεντηκοστῆς πεντηκονθημέρου διαστήματος, διὰ τοῦτο ἡ Ἐκκλησία μετὰ τὴν τοῦ παραλύτου ἱστορίαν ἔταξεν ἐνταῦθα τὴν παροῦσαν Ἑορτὴν, ὡσπερ σύνδεσμον τῶν εἰρημένων δύο μεγάλων Ἑορτῶν, καὶ τρόπον τινὰ ἔνωσιν ἀμφοτέρων εἰς μίαν. Ὅθεν καὶ Μεσοπεντηκοστὴν ἐκάλεσε τὴν σημερινὴν Ἑορτὴν καὶ τὴν περικοπὴν ἐκείνην τοῦ Εὐαγγελίου «Τῆς ἐορτῆς μεσοῦσης, κ.τ.λ.» ἐφήρμοσεν εἰς αὐτὴν κατὰ τὸ γράμμα, ἐνῶ ταῦτα ἱστοροῦνται καθ' αὐτὸ περὶ τῆς Σκηνοπηγίας.

Σημειωτέον δέ, ὅτι τρεῖς ἦσαν αἱ μέγιστα τῶν Ἰουδαίων ἑορταί· τὸ Πάσχα, ἡ Πεντηκοστή, καὶ ἡ Σκηνοπηγία. **Κ**αὶ τὸ μὲν Πάσχα ἐποιοῦν τῇ 1^ῃ τοῦ παρ' αὐτοῖς πρώτου μηνός, συμπίπτοντος τῷ παρ' ἡμῖν Μαρτίῳ, εἰς ἀνάμνησιν ὅτι κατ' αὐτὴν διετάχθησαν ἵνα φάγωσιν ἀφ' ἐσπέρας τὸν ἀμνόν, καὶ ἀλείψωσιν ἐκ τοῦ αἵματος αὐτοῦ τῶν οἰκιῶν αὐτῶν τὰς θύρας· καὶ οὕτω διαφυγόντες τῶν Αἰγυπτίων τὸν θάνατον καὶ τὴν δουλείαν, διέβησαν τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, διὰ τὴν Γῆν τῆς Ἐπαγγελίας· ἐλέγετο δὲ ἡ αὐτὴ καὶ ἑορτὴ τῶν ἀζύμων, διότι ἄρτον ἄζυμον ἔτρωγον εἰς αὐτὴν ἑπτὰ ἡμέρας. **Ἡ** δὲ Πεντηκοστὴ ἐτελεῖτο μετὰ πενήκοντα ἡμέρας ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὸ μὲν ὅτι τότε φθάσαντες ἐκ τῆς Αἰγύπτου εἰς τὸ ὄρος Σινᾶ ἔλαβον ἐκ Θεοῦ τὸν Νόμον, τὸ δὲ καὶ εἰς ἀνάμνησιν τῆς εἰσόδου αὐτῶν εἰς τὴν Γῆν τῆς Ἐπαγγελίας, ὅτε καὶ ἄρτον ἔφαγον, τραφέντες πρότερον ἐν τῇ ἐρήμῳ διὰ τοῦ μάννα ἕτη τεσσαράκοντα· διὸ καὶ προσέφερον κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν θυσίαν τῷ Θεῷ ἄρτους ἐκ νέου σίτου κατεσκευασμένους. **Τ**ὴν δὲ Σκηνοπηγίαν ἐώρταζον ἀπὸ τῆς 1^ῃ ἕως τῆς κβ' τοῦ Σεπτεμβρίου, καθήμενοι ὑπὸ καλύβας καὶ σκηνάς ἐκ διαφόρων κλάδων κατεσκευασμένας, πρὸς ἐνθύμησιν ὅτι τὰ εἰρημένα τεσσαράκοντα ἔτη διέτριψαν εἰς τὴν ἔρημον, κατοικοῦντες ἐν σκηναῖς.

